

Om att måla

Ibland kan jag höra i mitt inre min gamla lärare Lars (Grandin) från Pernbys målarskola då jag målar:

"Du ser att det har låst sig här, va?" och så pekar han över ett område i min målning där det har låst sig, dvs där blicken fastnar och hindrar en från att ta in målningen som helhet. Han gestikulerar ungefär som en meteorolog vid väderkartan i slutet på Rapport: "här...risk för halka och småspik"

Så börjar försöken att lösa upp låsningen. Det är ungefär som att försöka lösa upp en knut, och en knut kan man inte få upp genom att måla över den - den måste redas ut, försiktigt, försiktigt. Nåja, ibland blir det lite mer brutalt men då handlar det om att gå på stora delar av bilden.

Sådana gånger känner jag mig ofta rätt förbannad, liksom less på målningen. Känns som om man lirkat och försökt nysta upp och det ser bara värre ut ju mer man försöker visa hänsyn..

Nej då är det bara -jaha, ok, ska det vara på det här sättet. På med vitt över hela jävla marken eller hela himlen eller vad det nu föreställer. För ljust! På med svart. Fram med palettkniven, skrapa. Eller vänta ett dygn tills det delvis torkat för att sedan skrapa och riva upp, riva bort färg.

Backar sen. Visst visst nu så. Kanske jag säger för mig själv. Om det nu funkade...Sen på't igen.

Britta Grassman 18 sep 2011